

UZASADNIENIE

W pozwie z 22 lutego 2013 r. Polski Instytut Sztuki Filmowej z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od D. S. kwoty 425.000 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.000 zł od dnia 19 grudnia 2006 r., od kwoty 24.000 zł od dnia 31 marca 2007 r., od kwoty 320.000 zł od dnia 8 października 2008 r. i od kwoty 75.000 zł od dnia 30 listopada 2010 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Swoje roszczenie powód wywodził z tytułu odstąpienia od zawartej z pozwanym w dniu 26 września 2008 r. umowy o udzielenie dotacji na dofinansowanie przedsięwzięcia z zakresu produkcji filmu dokumentalnego pod tytułem (...). Powód wskazał, że na mocy tej umowy przyznał pozwanemu dotację w wysokości 425.000 zł na przygotowanie i realizację filmu. Powód oświadczył, że pozwany nie wywiązał się z zobowiązań wynikających z umowy – przekroczył terminy realizacji filmu, nie zapewnił źródeł finansowania tak, aby możliwe było wyprodukowanie filmu na warunkach określonych w umowie. Powód wskazał, że bezskutecznie wyznaczał pozwanemu dodatkowe terminy na wykonanie zobowiązania. Powód oświadczył, że w październiku 2012 r. odstąpił od umowy i zażądał od pozwanego zwrotu kwoty 425.000 zł, jednak pozwany nie zwrócił mu tej kwoty. (pozew – k. 2-6)

W dniu 13 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie XXIV Nc 55/13 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty – k. 33)

Pozwany złożył sprzeciw, w którym nakaz zapłaty zaskarżył w całości, domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany zarzucił, że to powód nie wykonał należycie umowy – nie wywiązał się z zobowiązań zawartych w punktach 4 i 5 paragrafu 20 umowy. Pozwany wskazał, że przy realizacji filmu zaistniały przewidziane w tych punktach sytuacje mające charakter siły wyższej. Po pierwsze, wycofali się dwaj koproduttori: izraelski ze względów zdrowotnych i kanadyjski z powodu problemów finansowych związanych z ogóln światowym kryzysem. Po drugie, pozwany w 2011 r. uległ wypadkowi rowerowemu, który wyeliminował go z aktywności przez ponad rok. Pozwany dodał, że o tych nadzwyczajnych sytuacjach informował powoda, a sam podjął działania w celu zminimalizowania skutków tych zdarzeń, w szczególności rozpoczął działania o pozyskanie brakujących środków. Zdaniem pozwanego, powód nie podjął działań przewidzianych w § 20 punktach 4 i 5 umowy zmierzających do minimalizacji skutków tych nadzwyczajnych zdarzeń, a tym samym nie wywiązał się z tych postanowień. Pozwany zaznaczył, że mimo zaistniałych trudności i zmniejszonego budżetu doprowadził do powstania pierwszej, wstępnej wersji filmu i dostarczył ją powodowi na nośniku DVD w dniu 14 stycznia 2013 r., a wcześniej, w dniu 28 października 2011 r., dostarczył powodowi przykładową, roboczą, skróconą i pogładową wersję filmu, także na nośniku DVD. Zdaniem pozwanego, powód nie wdrożył mechanizmów wspierających projekt w sytuacji, w której się znalazł wskutek wystąpienia siły wyższej, ani nie podjął konstruktywnych działań w celu dokończenia projektu. Pozwany zapewnił, że przyznany mu grant wykorzystał zgodnie z umową. (sprzeciw – k. 64-69)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 26 września 2008 r. Polski Instytut Sztuki Filmowej z siedzibą w W. (dalej jako: Instytut) zawarł z D. S., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W., jako producentem, umowę nr (...) o udzielenie dotacji na dofinansowanie przedsięwzięcia z zakresu produkcji filmu dokumentalnego pt. (...). Na mocy § 2 umowy Instytut zobowiązał się do udzielenia D. S., na podstawie jego wniosku o udzielenie dofinansowania, dotacji w kwocie 500.000 zł, z zastrzeżeniem § 4 ust. 5, stanowiącej 17,91% budżetu filmu, na częściowe sfinansowanie kosztów produkcji filmu dokumentalnego realizowanego w koprodukcji międzynarodowej pt. (...), w reżyserii i według scenariusza D. S., na nośniku HD z transferem na taśmę 35 mm, o czasie projekcji 90 minut (wersja kinowa) i 60 minut, którego kopia wzorcowa miała być wykonana do 18 stycznia 2010 r., a okres prac końcowych miał się zakończyć do 26 lutego 2010 r., przy czym główna wersja językowa i kopia wzorcowa miały być w języku polskim i angielskim. Szczególna charakterystyka filmu została określona w załącznikach do umowy. D. S. zobowiązał się wyprodukować film w planowanym terminie, zgodnie z załącznikami od 1 do 3 umowy (ze scenariuszem, szczegółowym planem kosztów filmu, szczegółowym planem kosztów strony polskiej, harmonogramem

produkcji), pokrywając jego koszty z dotacji udzielonej przez Instytut oraz z innych źródeł: własnych lub ze środków przekazanych przez koproducentów i inne podmioty. D. S. oświadczył w § 2 ust. 5 umowy, że znajduje się w sytuacji finansowej zapewniającej wyprodukowanie filmu oraz dysponuje niezbędną wiedzą, doświadczeniem, potencjałem ekonomicznym i technicznym do jego wykonania. Dotacja miała być przekazywana zgodnie z harmonogramem, z zastrzeżeniem § 4 ust. 5 umowy. Według § 4 ust. 5 umowy, w przypadku uprzedniego korzystania przez D. S. z dotacji udzielonej przez Instytut na rozwój projektu, kwota dotacji na dofinansowanie kosztów produkcji filmu, wskazana w § 2 ust. 1 umowy, miała być pomniejszona o kwotę dotacji udzieloną na rozwój projektu, to jest o 30.000 zł. Pomniejszenie to miało obciążać pierwszą ratę należną z tytułu zawarcia umowy i rozpoczęcia produkcji filmu. W § 10 umowy D. S. oświadczył, że całkowity planowany koszt produkcji filmu wynosi 2.790.309 zł i że poza udzieloną przez Instytut dotacją dysponuje on środkami finansowymi/rzeczowymi własnymi, koproducentów oraz innych podmiotów wymienionych w § 10 ust. 2. W § 10 ust. 2 umowy podał on, że poza jego wkładem własnym na podstawie odrębnych umów koszt produkcji filmu jest współfinansowany przez trzech koproducentów z Izraela, z USA i z Kanady. § 10 ust. 4 umowy stanowił, że w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań przez koproducentów i inne podmioty, z którymi D. S. zawarł umowy, w tym w szczególności nieprzekazania przez nich umówionych środków finansowych na pokrycie kosztów przedsięwzięcia, D. S. zobowiązany był do wniesienia ich we własnym zakresie bądź pozyskania nowych źródeł finansowania tak, by możliwym było wyprodukowanie filmu na warunkach ustalonych w umowie. W przeciwnym przypadku, w razie niewyprodukowania filmu D. S. był zobowiązany do zwrotu dotacji zgodnie z § 20 umowy. W § 20 umowy przewidziano postanowienia dotyczące odstąpienia od niej. Według § 20 ust. 1 Instytut był uprawniony do odstąpienia od umowy w przypadku wykorzystania dotacji niezgodnie z przeznaczeniem, nieterminowego lub nienależytego wykonania umowy. § 20 ust. 3 wskazywał, że Instytut był uprawniony do odstąpienia od umowy w razie jej niewykonania lub nienależytego wykonania, w szczególności w razie opóźnienia produkcji filmu albo w sytuacji, gdy według oceny Instytutu nie rokuje się ukończenia produkcji na warunkach umowy. W § 20 ust. 4 i 5 umowy zamieszczono postanowienia dotyczące zaistnienia siły wyższej po stronie producenta czy koproducentów. W przypadku zaistnienia siły wyższej i powiadomienia o niej Instytutu w określonym czasie strony miały podejmować wszelkie możliwe działania zmierzające do minimalizacji jej skutków. (dowód: umowa z 26.09.2008 r. z załącznikami – k. 11-27 (k. 70-85))

Przed zawarciem umowy z 26 września 2008 r. D. S. otrzymał z Instytutu (w grudniu 2006 r. i marcu 2007 r.) dotację w łącznej wysokości 30.000 zł (w dniu 18 grudnia 2006 r. kwotę 6.000 zł, a w dniu 30 marca 2007 r. kwotę 24.000 zł) na dofinansowanie przygotowania projektu filmowego pt. (...) – na rozwój tego projektu. Po podpisaniu umowy z 26 września 2008 r. kwota ta została zaliczona na poczet dotacji przewidzianej w tej umowie. (dowód: wydruki z rachunku – k. 28, k. 30, wniosek – k. 29, k. 31; okoliczności bezsporne)

Instytut przekazał D. S. jako kolejne raty na dotację przewidzianą umową z 26 września 2008 r. kwotę 320.000 zł w dniu 7 października 2008 r. oraz kwotę 75.000 zł w dniu 29 listopada 2010 r. (dowód: wydruki – k. 32-33, k. 35, wniosek – k. 34)

Do dnia 4 października 2012 r. na przygotowanie i realizację filmu pt. (...) D. S. otrzymał od Instytutu łączną kwotę 425.000 zł. (okoliczność bezsporna)

Od 2008 r. D. S. pracował nad realizacją filmu dokumentalnego pt. (...) w związku z umową z 26 września 2008 r. Do dnia 26 lutego 2010 r. nie został wykonany film dokumentalny pt. (...) w reżyserii i według scenariusza D. S., na nośniku HD z transferem na taśmę 35 mm, o czasie projekcji 90 minut (wersja kinowa) i 60 minut. (dowód: zeznania świadka W. H. – 0:05:25-0:21:35 nagrania z 3.12.2013 r., płyta: k. 159; okoliczności bezsporne)

W piśmie z 4 maja 2011 r. koproducent izraelski poinformował D. S., że w związku z trudnościami finansowymi nie może wywiązać się z zadeklarowanych w umowie koproducentkiej zobowiązań w pokryciu kosztów post produkcji filmu pt. (...). Zaznaczył, że jego wkład finansowy i procentowy ulega proporcjonalnemu zmniejszeniu w całościowym budżecie produkcji filmu. W piśmie z 22 lipca 2011 r. koproducent kanadyjski poinformował D. S., że z powodu trudności w jego firmie i w jego inwestycjach nie jest on w stanie pokryć wszelkich koniecznych kosztów post produkcji

filmu pt. (...). Oświadczył, że w całości wycofuje się z finansowania tej produkcji i nie jest już w żaden sposób związany z tym projektem. (dowód: pismo z 4.05.2011 r. – k. 91, pismo z 22.07.2011 r. – k. 90, k. 92)

D. S. w piśmie z 25 lipca 2011 r. poinformował Instytut, że koproducent kanadyjski w całości wycofał się z projektu, a koproducent z Izraela obniżył swój wkład finansowy do bliżej nieokreślonej kwoty. Oświadczył, że z tych względów nie mógł skończyć filmu – nie był w stanie przedłożyć raportu końcowego a tym samym skończonego filmu wraz z kopią wzorcową. Dodał, że rozpoczął poszukiwania nowych źródeł finansowania. Zaznaczył, że zaistniałą sytuację traktuje jako siłę wyższą wedle § 20 ust. 4 i 5 umowy. Wskazał, że pocztą przesłał do Instytutu 55-minutowy materiał filmowy, zrealizowany za dotychczasowe środki, zawierający częściowo zdjęcia próbne. Podkreślił, że materiał ten nie stanowił wersji filmowej gotowej produkcji, lecz był przykładowym draftem. Materiał ten Instytut otrzymał jesienią 2011 r. (dowód: pismo pozwanego z 25.07.2011 r. – k. 36-37 (k. 88-89); okoliczności bezsporne)

W dniu 22 sierpnia 2011 r. D. S. uczestniczył w wypadku rowerowym, w wyniku którego doznał urazu kolana. W związku z tym w dniu 25 sierpnia 2011 r. przeszedł operację kolana lewego. W dniu 26 sierpnia 2011 r. opuścił szpital i został wypisany do domu. Przebywał na zwolnieniu lekarskim do 25 września 2011 r. Od września do grudnia 2011 r. był intensywnie rehabilitowany, co kilka dni. W piśmie z 15 września 2011 r. D. S. poinformował Instytut, że w dniu 22 sierpnia 2011 r. uległ poważnej kontuzji kolana spowodowanej wypadkiem rowerowym. Stwierdził, że z kontuzji wychodzi się sprawnym w 100%, ale jest to poprzedzone 12-tygodniowym okresem żmudnej i kosztownej rehabilitacji. Podniósł, że w czasie rehabilitacji nie może pracować przy projekcie w pełnym wymiarze. Dodał, że pozostaje aktywny on – line, ale na przykład nie może podróżować samolotami. Na 2012 r. przewidział zakończenie prac nad filmem. (dowód: dokumentacja medyczna – k. 95-101, pismo pozwanego z 15.09.2011 r. – k. 38 (k. 93))

W piśmie z 5 października 2011 r. Instytut powiadomił D. S., że przyjął argumentację dotyczącą jego choroby i przychylił się do jego prośby o przedłużenie okresu produkcji filmu. W piśmie wskazano, że termin do 31 marca 2012 r. jest ostatecznym terminem na ukończenie filmu. Instytut wniósł o przesłanie aktualnych umów koprodukcyjnych, nowego harmonogramu produkcji oraz planu finansowania filmu. Dodano, że na podstawie tych dokumentów zostanie sporządzony aneks do umowy przedłużający okres produkcji. Instytut zastrzegł, że niewywiązanie się z zadania w tym terminie będzie skutkowało odstąpieniem od umowy i żądaniem zwrotu kwoty dofinansowania. Stanowisko zaprezentowane w tym piśmie Instytut podtrzymał w pismach z 9 listopada 2011 r. i z 18 stycznia 2012 r. (dowód: pisma powoda – k. 39-41)

W piśmie z 14 grudnia 2011 r. D. S. poinformował Instytut, że planowany termin jego powrotu do aktywności fizycznej po wypadku przedłużył się, a on wciąż wymagał rehabilitacji. Wskazał, że nie dysponował nowymi umowami koproducentkimi ani żadnymi nowymi środkami finansowymi na realizację projektu. Podał, że chciałby skończyć film przed końcem czerwca 2012 r. (dowód: pismo pozwanego – k. 94)

W piśmie z 19 czerwca 2012 r. Instytut wezwał D. S., aby do 15 lipca 2012 r. przesłał do Instytutu komplet dokumentacji potwierdzającej pozyskanie źródeł finansowania filmu, w tym aktualnych umów z koproducentami. Instytut zastrzegł, że po bezskutecznym upływie tego terminu odstąpi od umowy i zażąda zwrotu wypłaconej sumy w wysokości 425.000 zł. (dowód: pismo powoda z 19.06.2012 r. – k. 42)

W piśmie z 4 października 2012 r., skierowanym do D. S., Instytut oświadczył, że na mocy § 20 ust. 1 i 3 umowy z 26 września 2008 r. odstępuje od tej umowy. Jednocześnie Instytut wezwał D. S. do zwrotu kwoty 425.000 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem zwrotu całości otrzymanej z Instytutu dotacji na rozwój projektu i produkcję filmową. Instytut dodał, że żąda zwrotu tej sumy z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia otrzymania dotacji do dnia jej zwrotu. W uzasadnieniu Instytut wskazał, że D. S. mimo wielu wezwań nie udokumentował, aby posiadał zamkniętą strukturę finansowania do zakończenia produkcji filmu. O treści tego pisma D. S. dowiedział się w dniu 15 listopada 2012 r. D. S. zostało doręczony to pismo przez pocztę w dniu 12 grudnia 2012 r. (dowód: pismo powoda z 4.10.2012 r. – k. 43-44, potwierdzenie odbioru – k. 45, zeznania świadka W. H. – 0:05:25-0:21:35 nagrania z 3.12.2013 r., płyta: k. 159)

W piśmie z 15 listopada 2012 r., odpowiadając na pismo o odstąpieniu od umowy, D. S. wnosił o powrót do umowy i o nieodstępowanie od niej. Zapewnił, że prowadził rozmowy z kolejnymi podmiotami w sprawie uzyskania dofinansowania projektu. Podał, że chciałby zrealizować film do końca. Oświadczył, że w celu zakończenia produkcji filmu musi zrealizować jeszcze około 20 – 25 minut filmu, a nadto zająć się wykupieniem archiwaliów, post produkcją z efektami specjalnymi, transferem na taśmę filmową 35 mm itd. Poinformował, że gotowa do pokazania jest wstępna wersja filmu, jeszcze nieukończonego. (dowód: pismo pozwanego – k. 124-126)

W piśmie z 6 stycznia 2013 r. D. S. zwrócił się do Instytutu z apelem o niezrywanie umowy. Zaznaczył, że w jego ocenie takie działanie nie ma sensu. Stwierdził, że on sam nie zrywa umowy i nie akceptuje jej zerwania. Do tego pisma załączył pierwszą wstępną wersję filmu (...) na płycie DVD. Dodał, że materiał filmowy zawiera sekwencje przed korektą koloru i dźwięku, a niektóre sekwencje mogą zostać jeszcze zastąpione przez remake tych sekwencji w najbliższym czasie. Podał, jakie podjął czynności w celu uzyskania dofinansowania projektu. Płyta DVD z pierwszą, wstępną wersją filmu (...), zawierającą 64 – minutowy materiał, została dostarczona do Instytutu w dniu 14 stycznia 2013 r. (dowód: pismo pozwanego z 6.01.2013 r. – k. 46-47, płyta DVD – k. 86)

W latach 2011-2013 D. S. podejmował starania o pozyskanie środków finansowych i rzeczowych na realizację filmu (...). (dowód: wydruki z zestawieniem pism – k. 102-122, wydruki maili z 2012 r. - k. 127-128, pismo z 23 stycznia 2012 r. – k. 166-167)

Do chwili obecnej D. S. nie zwrócił na rzecz Instytutu kwoty 425.000 zł ani nie przedstawił ostatecznej wersji filmu (...). (dowód: zeznania świadka W. H. – 0:05:25-0:21:35 nagrania z 3.12.2013 r., płyta: k. 159; okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o przywołane wyżej dowody, których wiarygodność nie budziła wątpliwości. Złożone przez pozwanego dokumenty sporządzone w języku angielskim wraz z dołączonymi tłumaczeniami nie były kwestionowane przez powoda. Zeznania świadka były wiarygodne, zgodne ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją. Nie miał znaczenia w niniejszej sprawie wydruk maila od P. M. z sierpnia 2010 r. (k. 129). Mail ten nie zawierał informacji, które mogłyby mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione w całości. Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie na mocy art. 471 k.c. w zw. z § 20 ust. 1 – 3 umowy z 26 września 2008 r.

Strony były związane umową z 26 września 2008 r. Na jej mocy powód przekazał pozwanemu kwotę 425.000 zł tytułem dotacji na częściowe sfinansowanie kosztów produkcji filmu dokumentalnego pt. (...). Pozwany był zaś zobowiązany do wyprodukowania tego filmu zgodnie z § 2 ust. 1 – 3 umowy. W szczególności był on zobowiązany do wyprodukowania filmu do dnia 26 lutego 2010 r. Taka ostateczna data została wskazana w § 2 ust. 1 umowy oraz w stanowiącym załącznik nr 3 do umowy harmonogramie produkcji. Do dnia 26 lutego 2010 r. miał powstać film dokumentalny pt. (...), w reżyserii i według scenariusza pozwanego, na nośniku HD z transferem na taśmę 35 mm, o czasie projekcji 90 minut (wersja kinowa) i 60 minut. Do tego dnia film nie został wyprodukowany. W ogóle nie powstał. Pierwsza, wstępna jego wersja powstała dopiero na przełomie lat 2012 i 2013. Umowa z 26 września 2008 r. nie została zmieniona w żadnym zakresie, w tym co do terminu ukończenia filmu. Pozwany więc nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania do dnia 26 lutego 2010 r. – nie wyprodukował filmu w terminie wynikającym z umowy. Z tego też względu powód był uprawniony do odstąpienia od umowy w trybie przewidzianym w § 20 ust. 1 – 3 umowy. Powód wypełnił warunki wskazane w tych postanowieniach. Powód zatem skutecznie odstąpił od umowy i zasadnie zażądał zwrotu kwoty 425.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami naliczanymi od dnia przekazania środków pozwanemu. Powód był uprawniony do uzyskania od pozwanego całej przekazanej mu kwoty, gdyż pozwany w ogóle nie wykonał ciężącego na nim zobowiązania – nie wyprodukował filmu w terminie. Z uwagi na fakt, że pozwany nie zwrócił żądanej przez powoda kwoty, wobec tego na mocy art. 471 k.c. w zw. z § 20 ust. 1 – 3 umowy z 26 września 2008 r. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. był on zobowiązany do uiszczenia na rzecz powoda żądanych w pozwie należności, to jest kwoty 425.000 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 6.000 zł od dnia 19 grudnia 2006 r. do dnia zapłaty, od kwoty 24.000 zł od dnia 31

marca 2007 r. do dnia zapłaty, od kwoty 320.000 zł od dnia 8 października 2008 r. do dnia zapłaty i od kwoty 75.000 zł od dnia 30 listopada 2010 r. do dnia zapłaty. Z tych przyczyn Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

W toku procesu pozwany nie wykazał, aby zaistniały sytuacje, o których była mowa w § 20 pkt 4 i 5 umowy z 26 września 2008 r. Po pierwsze, w ogóle nie wykazał, aby niewykonanie przez niego zobowiązania z § 2 ust. 1-3 umowy (wyprodukowanie filmu do dnia 26 lutego 2010 r.) było następstwem okoliczności, za które nie ponosiłby odpowiedzialności. Po drugie, nie udowodnił on, aby niewykonanie zobowiązania także w latach 2010-2013 było następstwem okoliczności, za które nie ponosiłby odpowiedzialności. Opisane przez niego sytuacje z 2011 r. (wycofanie się koproducentów z Kanady i Izraela oraz jego wypadek rowerowy) nie stanowiły okoliczności o charakterze siły wyższej, przewidzianych w § 20 pkt 4 i 5 umowy. W umowie pozwany (profesjonalista, działając w ramach prowadzonej działalności gospodarczej) zapewniał, że dysponuje stosownymi środkami na realizację filmu. Według § 10 ust. 4 umowy, w razie nieprzekazania przez koproducentów umówionych środków finansowych na realizację filmu to pozwany był zobowiązany do wniesienia środków we własnym zakresie lub pozyskania nowych źródeł finansowania projektu tak, by możliwym było wyprodukowanie filmu na warunkach ustalonych w umowie. W przeciwnym razie pozwany był zobowiązany do zwrotu dotacji w całości. Wycofania się przez koproducentów z Kanady i z Izraela z finansowania projektu, co miało miejsce w połowie 2011 r., nie można uznać za okoliczności o charakterze siły wyższej, których nie można było przewidzieć. Wycofanie się tych koproducentów nie uzasadniało więc wdrożenia po stronie pozwanego procedury z § 20 pkt 4 czy 5 umowy. Poza tym w świetle dat znajdujących się na przedłożonych przez pozwanego pismach od tych koproducentów wątpliwości budziłoby też dochowanie przez pozwanego terminu z § 20 pkt 5 umowy. Także sytuacji związanej z wypadkiem pozwanego z sierpnia 2011 r. nie można zakwalifikować jako zdarzenia, o którym mowa w § 20 pkt 4 umowy. Okoliczność ta nie miała istotnego wpływu na realizację postanowień umowy – na wyprodukowanie filmu do dnia 26 lutego 2010 r. Poza tym już w dniu 26 sierpnia 2011 r. pozwany opuścił szpital. Od tego dnia należało liczyć 7-dniowy termin do powiadomienia powoda o wypadku. Pozwany powiadomił o tym powoda dopiero w dniu 15 września 2011 r., a więc już po terminie z § 20 pkt 4 umowy. Nie zostały wykazane żadne zdarzenia, w świetle których można byłoby uznać, że niewykonanie przez pozwanego zobowiązania wynikało z okoliczności, za które nie ponosił on odpowiedzialności.

Dodać trzeba, że powód aż do października 2012 r. nie odstąpił od umowy, choć mógł to uczynić już od 26 lutego 2010 r. Powód dążył tym samym do wyprodukowania filmu. Umożliwiał pozwanemu ukończenie filmu. Świadczy o tym korespondencja stron z lat 2011-2012. Powód wyznaczał pozwanemu kolejne terminy do podjęcia przez niego określonych działań. Pozwany nie wywiązywał się z tych terminów. Po wielu bezskutecznych próbach uzyskania filmu powód ostatecznie w październiku 2012 r. odstąpił od umowy i zażądał zwrotu dotacji, zgodnie z postanowieniami umowy. Nie można uznać, aby powód nie dawał pozwanemu szansy na ukończenie filmu, aby nie podejmował starań w celu ukończenia filmu. Tylko ze względu na zachowanie pozwanego film nie został wyprodukowany w czasie ustalonym w umowie ani nawet w terminach wyznaczanych przez powoda w latach 2011 – 2012. Zauważyć trzeba, że strony obowiązywała umowa, a ta nie została zmieniona. Podstawowym obowiązkiem pozwanego było więc wyprodukowanie filmu do 26 lutego 2010 r. Skoro z tego zobowiązania pozwany nie wywiązał się, powód był uprawniony do odstąpienia od umowy i do wystąpienia z roszczeniem objętym żądaniem pozwu w niniejszej sprawie.

W punkcie drugim wyroku na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.512,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Pozwany w całości przegrał sprawę i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu to na nim ciążył obowiązek zwrotu na rzecz powoda wszystkich poniesionych przez niego kosztów procesu, obejmujących opłatę od pozwu w wysokości 21.250 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł (ustalone stosownie do § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. z 2013 r., poz. 490). W punkcie drugim wyroku Sąd, mając na uwadze treść wydanego w sprawie nakazu zapłaty, uwzględnił tylko 1/4 część uiszczonej przez powoda opłaty od pozwu (kwotę 5.312,50 zł zamiast kwoty 21.250 zł) oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł. Rozstrzygnięciem zawartym w punkcie drugim wyroku Sąd przez omyłkę nie objął 3/4 opłaty uiszczonej przez powoda. Kwota ta powinna być rozliczona między stronami w trybie art. 108¹ k.c.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.